

"Tidigare trodde jag att allt tal om flygande tefat var frams, Men detta ändrar allt". Så uttryckte sig nattvakten Gunnar Lundell från Hultsfred i en GT-intervju förra veckan. Lundell är övertygad om att det var flygande tefat han såg och hörde tidigt en morgon.

Tefatsanhängarnas skara ökar sakta men säkert också i Sverige. En av världens mer kunniga och vettiga tefatsexperter är förresten svensk. Han heter K Gösta Rehn och har skrivit sin tredje bok om UFO:s. Roland Adlerberth har läst den och menar att bättre ciceron i UFO-världen kan svårligen hittas någonstans.

Än flyga de gamla te fat

□ DEN TJOCKASTE (och enligt många UFO-entusiasters mening också tjockskalligaste) bok om flygande tefat som någonsin skrivits är en 967-sidig lunt som bär den respekt- och förtroendeingivande titeln *Scientific Study of Unidentified Flying Objects* (Dutton/Colorado UP, \$ 12:95), kom ut 1969 och i dagligt tefatartal kallas Condonrapporten.

Detta sistnämnda efter den amerikanske professorn Edward U Condon, professor vid Coloradouniversitetet och chef för den forskargrupp som efter fullgjort undersökningsarbete åstadkom detta välvuxna barn.

Condongruppen tillsattes 1966, på federalt initiativ, som en expertgrupp med uppgift att dyka ner i det svällande tefatsmaterialiet och (helst) en gång för alla avgöra om det låg något i de många UFO-rapporterna och helst också försöka konstatera vad som i så fall låg i det; besök av främmande intelligenser från världsrymden, hittills okända naturfenomen, en masspsykos av rang, bara ruffel och båg eller vad.

Gruppen fick fri tillgång till amerikanska flygets arkiv i saken (men av vissa antydningar i rapporten att döma inte till en del andra data), strävade energiskt med sitt material i över två år och nedkom därefter med

denna monumentala lunta.

□ BOKEN fingranskar 59 kända UFO-fall på djupet och tar upp åtskilliga andra också, rymmer avsnitt om tefatens historia (som går hårt åt en hel del berömda historiska tefat), tar upp de olika vetenskapliga förklaringsförsök som gjorts genom åren och har massor av bilagor med de så att säga officiella papperen kring UFOs.

Orsaken till att den har blivit en sådan spottkopp för troende är att den är tämligen negativ till tefaten, vartill olyckligt nog kommer att den är som allra mest negativ i Condons egna "slutsatser och rekommendationer", som placerats först i boken. Olyckligt nog, eftersom många av tefatens belackare tydligen inte har läst mer än det avsnittet, och sedan gladeligen och av hjärtans lust har använt Condon som slagträ mot de troende.

□ ÄNDÅ ÄR BOKEN "förvånande liberal", som en av rapportens få läsare som verkligen har läst igenom den i sin helhet — jag kommer till honom strax — uttrycker det. Dyker man ner i detta hav av ord kommer man till slut upp med åtskilliga tämligen reella tefat i munnen, närmare hälften av de fall som ges på djupet här har tämligen gungande "naturliga" förklaringar, och ställvis blir man snar-

ast förvånad över att rapportens sammanställare alls har gått så långt som de gör, med tanke på att Condon av vissa tecken att döma nog hade mer eller mindre stränga order att för säkerhets skull tänka åt ett visst håll.

Att han och hans manningar sedan kalhuggit tämligen hårt i ufoismens undervegetation gör ju ingen större skada — rent vetenskapligt sett räcker det ju med ett enda absolut säkert garanterat flygande tefat för att tefaten faktiskt skall existera. Så frågan är väl om inte det slagträ som så många antitefatister också här i Sverige har använt för att definitivt krossa de arma tefaten faktiskt är av gummi.

□ OCH ORSAKEN till ovanstående tankar kring Eddie Condon och hans mångomskrivna rapport är just den läsare av rapporten som jag citerade ovan. Nämligen K Gösta Rehn, en av Sveriges, Europas och världens vettigaste och kunnigaste tefatskribenter, som just har kommit med sin tredje bok i ämnet, *Tefaten är här!* (Zindermans), försedd med ett foto av ett småländskt tefat redan på omslaget och myllrande full av nya data och synpunkter i tefatsfrågan.

Bland annat tar Rehn upp just Condonrapporten och hyfsar diskussionen kring den utifrån

"Där såg jag tefatet - det gav mig mitt livs chock"

HULTSFRED (GT) I går upplevde han sitt värsta nattpass. Men det berodde inte på berettigheten — utan på ett flygande tefat!

□ Nattvakten Gunnar Lundell, 30, såg ett starkt ljus från ett flygande föremål över Gullringsens område.

— Plötsligt kom ett gungande ljud från föremålet och en fruktansvärd smäll. Jag fick mitt livs chock.

Det här är Gunnar Lundells egen berättelse om vad han upplevde vid 4-tiden i går morgon.

— Jag var ute på mitt vanliga pass i Gullringen och hade kommit ner till Gullrings-åns läbelsområde.

När jag tittade upp såg jag ett starkt ljus från ett flygande föremål.

Föremålet röde sig sakta i både höjd och sidled. Det såg ut att gå ganska långt. Jag stod bara och tittade fascinerat på ljuset och föremålet en lång stund.

Så med en gång ett svagt gungande ljud från föremålet. Ljudet ökade i styrka.

När jag tittade upp såg jag ett starkt ljus från ett flygande föremål.

— Plötsligt kom ett gungande ljud från föremålet och en fruktansvärd smäll. Jag fick mitt livs chock.

Föremålet svävade i luften i den riktningen. Jag fick mitt livs chock när det hördas en fruktansvärd smäll, berättar Gunnar Lundell, 30.

Jag har aldrig i mitt liv varit så rädd — varken i det här jobbet eller någon annan situation. Det här händelsen var en av de mest spännande i mitt liv.

Jag har aldrig i mitt liv varit så rädd — varken i det här jobbet eller någon annan situation. Det här händelsen var en av de mest spännande i mitt liv.

kända vetenskapsmän ansett om tefat, diskussioner om livet i världsrymden och olika sorters strålning, ett par intressanta kapitel om vilka drivmetoder tefaten kan använda.

Dessutom naturligtvis redovisningar för en hel del nya fall — där Rehn dock märkligt nog inte tar upp Antenfallet, men däremot en del andra svenska historier. Inte minst sådana som har med närtäkter med tefatsbesättningar att göra (de är mycket riktigt små, men varken gröna eller marsianer).

Rehn tror själv obetingat på dessa humanoidhistorier, och när man studerat alla de rökar han sänder upp både här och i tidigare böcker är det inte utan att man börjar fundera på om det inte faktiskt har brunnit en och annan eld någonstans. Och ingalunda minst här i Norden — särskilt Finland har en hel del ganska bestickande kontakthistorier.

□ EN FASCINERANDE, spännande och vetenskapligt stringent bok, liksom Rehns tidigare ett alltigenom ärligt försök att redovisa fakta kring det förbryllande mysterium tefaten fortfarande utgör. Bättre och sakkunnigare ciceron på området är det förvisso mycket svårt att hitta, inte bara i Sverige.

ROLAND ADLERBERTH

■ I ANDRA världskrigets slutskede satte Japan in självmordspiloter, de sk kamikaze. Förbanden organiserades på frivillig bas. Någon svårighet att rekrytera självmordsförbanden existerade inte, uppdragen betraktades som en förmån. Tvärtom kunde någon som känt sig förbigången ta mycket illa vid sig och insistera på att få dödsdyka mot ett fientligt mål.

Om kamikazepiloterna i Stilla Havskriget berättar kapten Rikichi Inoguchi och kommandörerna Tadashi Nakajima och Roger Pineau i en nyutkommen bok på Berghs Förlag.

Det är bitvis en mycket makaber läsning. De beskriver en soldatmoral och en hängivenhet mot det egna landet som är omöjlig att sätta sig in i för en västerlänning. Grundvalen är månghundraårig och går tillbaka på samurajernas, adelsmännens uppfostran. I deras sinnen inskärptes att de i varje ögonblick av sitt liv skulle vara beredda att dö. För sin kejsare, för sitt land, för sin tro eller för någon annan högsta auktoritet. Liknande stränga levnadsregler fanns inom andra samhällsklasser — köpmännen, hantverkarna, bönderna etc.

■ PRINCIPEN, att offra sitt liv för landet genom en viss militär insats var alltså inget nytt för de unga japanska soldaterna. Det var ingenting av den chock det skulle ha varit för en västerlänning. Den japanska statsreligionen inskärpte också hos soldaterna att människan har en odödlig själ som efter döden

fortsätter att vara i närheten av anförvanter och anhöriga.

Trots detta blev det med tiden svårare att vidmakthålla entusiasmen inom kamikazeförbanden. Krigsläget blev allt dystrare och soldaterna såg inte som tidigare någon möjlighet att genom sin definitiva insats vända krigslyckan.

■ DEN DIREKTA anledningen till att Japan började använda självmordsattacker var enligt författarna den katastrofala bristen på både plan och piloter. Man ansåg att kamikazetaktiken var den som gav så stor destruktiv effekt som möjligt av varje plan och varje pilot.

Militärerna säger på sitt eget språk om kamikaze: "I denna taktik ingår som ett väsentligt moment att hoppet om överlevande reduceras till noll."

Det låter som... ja det vete gudarna förresten om det är så kvalificerat hemskt. Våra trygga och välorganiserade försäkringsbolag har ett lika makabert sätt att beskriva verkligheten. När Johansson eller Svensson lemlästats i en trafikolycka, sprängt sig i luften eller brunnit inne heter det att "försäkringstillfället inträffat".

Ibland måste vi skydda oss mot verkligheten och i de samhällsgrenar som sysslar med de mest dramatiska yttringarna måste man väl dämna för sina sinnen på något sätt.

■ DET ÄR OCKSÅ en genomgående ton i hela boken. Författarna beskriver ju en verklighet som de efter bästa förmåga bidrog till att göra så destruktiv och jävlig som möjligt. När man läser deras redogörelse i efterhand är det nödvändigt att för-

flytta sig bortom språket, att försöka se vad de egentligen säger och vad de egentligen beskriver. Först då kan boken om kamikaze ha något berättigande.

Boken upptar till övervägande delen deras egna militära beskrivningar av händelserna, mycket siffror och statistik. Mot slutet av boken återges brev från de uttagna soldaterna till deras anhöriga.

Det är bitvis mycket vacker poesi och hela tiden finns undertonen att soldaterna verkligen trodde att deras offer skulle vända krigslyckan. Antagligen bibehållades de denna uppfattning av sina officerare, så mycket större blir deras moraliska ansvar. Militärledningen måste vid det här laget ha insett det verkliga läget, händelserna utspelades en god bit in på år 1945.

Och man kan lätt sluta sig till vilken information från de överordnade som ligger bakom följande passus i brevet från underofficieren av 1:a klassen Isao Matsuo till hans föräldrar: "Gratulera mig — jag har just fått en strålande möjlighet att dö för mitt land! Detta kommer om allt går som beräknat att bli min sista dag. Vårt fosterlands öde vilar just nu på det avgörande slaget i söder. Jag kommer att stupa där och virvla som en körsbärsblomma från ett högt och lysande vackert träd."

Isao Matsuo kunde inte vinna kriget åt sina ledare. Men de blev alla gamla män.

STIG GÖRAN GUSTAFSSON

Kamikaze-taktiken:

Hoppet om överlevande reduceras till noll

En kamikazepilot attackerar det amerikanska fartyget USS Sangamin 1945.